

Ahojte, čitatelia!

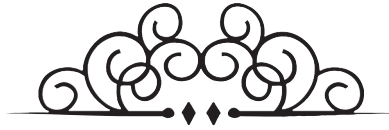
Dlho sme sa nevideli, čo? Bola som zalezená u seba v pracovni, pochtunávala si na brownies a pracovala na mnohých malých projektoch, z ktorých jeden teraz držíte v svojich prenádherných rukách. Vážne, natierate si ich niečím? Sú úžasné. Každopádne, vitajte pri *Prislúbenej!* Neviem sa dočkať, až sa ponoríte do tohto sveta plného mnohých mojich obľúbených vecí, ako napríklad šesťnásťte storočie, silné dievčatá, ktoré (zatiaľ) nevedia, že sú silné, a bozkávanie. Jasné, že tam bude bozkávanie. Bozkávanie nesmie chýbať.

Na rozdiel od Kahlen (*Siréna*) a Americy (*Selekcia*), ktoré žijú v mojej hlave už celú večnosť, sa s Hollis kamarátim o niečo kratšie a bolo vzrušujúce spoznať ju presne tak, ako som spoznala aj ostatné hrdinky: tým, že som ju nechala, aby mi vyrozprávala svoj spleťitý príbeh a bola na našej neľahkej ceste sama sebou. Dúfam, že si Hollis (a Valentinu, Silasa, Deliu Grace a ostatných!) zamilujete tak veľmi ako ja. Poznámka na okraj: Ukradla som meno Hollis svojej susedke, keď tak vlani na jar pomenovala svoju dcérku? Áno. Áno, ukradla.

Veľmi sa teším, že sa s Vami môžem podeliť o ďalšie príbehy! Ďakujem za podporu, ktorej sa mi od Vás vždy dostáva. Ste absolútne najlepšie! Nikam neodchádzajte, priatelia, pretože toho na Vás čaká ešte viac!

S láskou

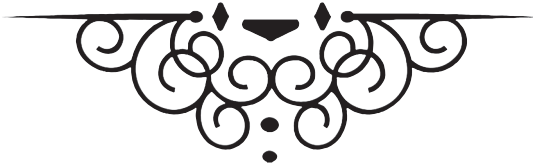
A handwritten signature in black ink, reading "Kiera Cass". The signature is written in a cursive, flowing style with a large initial "K" and a long, sweeping underline.



Z KRONÍK COROJSKÝCH DEJÍN

KNIHA PRVÁ

*A tak si my, Corojčania, ctíme zákony,
pretože ak porušíme jeden, porušíme ich všetky.*



JEDEN



Bol ten čas roka, keď svet na úsvite ešte stále pokrýval mráz. No zima sa chýlila ku koncu, začínali kvitnúť kvety a ja som dychtivo očakávala príchod nového ročného obdobia.

„Sníva sa mi o jari,“ vzdychla som, zahľadenej von oknom na vtáčiky odvážne plachtiace po modrej oblohe. Delia Grace mi zaviazala posledné šnúrkky na šatách a nasmerovala ma k toaletnému stolíku.

„Aj mne,“ odvetila. „Turnaje. Vetry. Korunovačný deň na obzore.“

Akoby naznačovala, že by som mala prejavovať viac nadšenia než iné dievčatá, no ja som bola na pochybách. „To asi tiež.“

Cítila som v pohyboch jej rúk podráždenie. „Hollis, niet pochyb, že budeš sprevádzať jeho veličenstvo na oslavách ako jeho partnerka! Nechápem, odkiaľ berieš ten pokoj.“

„Hviezdam vďaka, že si kráľ tento rok všimol nás,“ prehodila som veselo, zatiaľ čo mi zapletala dozadu pramene z čela, „inak by sme tu umreli od nudy.“

„Znieš, akoby dvorenie bola len hra,“ poznamenala prekvapene.

„Je to len hra,“ trvala som na svojom. „Onedlho ma vymení za inú, takže si to dovedy musíme vychutnať.“

V zrkadle som videla, ako si Delia Grace – s pohľadom stále upretým na prácu – hryzie pery.

„Deje sa niečo?“ spýtala som sa.

Okamžite ožila a zdvihla kútiky pier do úsmevu. „Vôbec nič. Len ma mátie tvoj ležérny prístup. Myslím, že sa za kráľovou pozornosťou skrýva viac, ako si uvedomuješ.“

Sklopila som zrak a zabubnovala prstami po toaletnom stolíku. Jameson sa mi páčil. Bola by som hlúpa, keby to tak nebolo. Bol príťažlivý, bohatý a – prepána – kráľ. Zároveň to bol slušný tanečník a jeho spoločnosť bola veľmi príjemná, teda pokiaľ bol v dobrej nálade. Ale nebola som naivná. Sledovala som ho v priebehu posledných pár mesiacov preletovať od dievčata k dievčatu. Bolo ich minimálne sedem vrátane mňa – a to som rátala len tie, o ktorých sme na dvore *vedeli*. Užijem si to, kým budem môcť, a potom sa zmierim s akýmkoľvek trubirohom, ktorého mi rodičia vyberú. Aspoň budem mať ako unudená stará dáma na čo spomínať.

„Je stále mladý,“ odvetila som napokon. „Podľa mňa sa neusadí s *nikým*, kým nebude sedieť na tróne ešte pár rokov. Navyše sa od neho určite očakáva, že sa ožení tak, aby to bolo politicky výhodné. Nemám v tom ohľade čo ponúknuť.“

Ozvalo sa zaklopanie na dvere a Delia Grace šla so sklamaným výrazom v tvári otvoriť. Vedela som, že mám podľa nej šancu, a okamžite som sa cítila previnilo, že som taká tvrdohlavá. Počas nášho desaťročného priateľstva sme sa vždy navzájom podporovali, no v týchto dňoch to bolo iné.

Keďže sme žili na dvore, naše rodiny mali komorné. No najvyššie postavené šľachticné a príslušníčky kráľovskej rodiny? Tie mali dvorné dámy. Neboli to len slúžky – dvorné dámy boli vaše dôverníčky, pomocníčky, spoločníčky... Boli vám všetkým. Delia Grace sa ujala tejto roly, na ktorú som zatiaľ nemala nárok, presvedčená, že onedlho ho mať budem.

Znamenalo to pre mňa viac, ako som vedela vyjadriť slovami, viac, ako som dokázala prijať. Kto je priateľ, ak nie niekto, kto vo vás verí viac ako vy sami?

Vrátila sa s listom v ruke a iskričkami v očiach. „Je na ňom kráľovská pečať,“ podpichla ma mávajúc papierom. „Ale keďže nás netrápi, čo si o tebe kráľ myslí, domnievam sa, že sa nemusíme s otváraním ponáhľať.“

„Ukáž mi ho.“ Vstala som a vystrela ruku, ale ona si s úškrnom okamžite pritiahla list k sebe. „Delia Grace, ty potvora, daj mi ho!“ O krok ustúpila a ja som sa vzápätí vrhla za ňou, naháňala ju po svojich komnatách a výskala od smiechu. Dvakrát sa mi ju podarilo zahnať do rohu, ale vždy bola rýchlejšia a ušla, kým som sa k nej dostala. Keď som ju konečne chytila okolo pása, bola som z toľkého pobehovania a smiechu zadýchaná. Odtiahla list tak ďaleko odo mňa, ako sa len dalo. Možno by sa mi jej ho podarilo uchmatnúť, ale práve keď som sa za ním natahovala, vletela dverami spájajúcimi naše komnaty moja matka.

„Hollis Briteová, pomiatla si sa?!“ okríkla ma.

Delia Grace a ja sme sa od seba odtiahli, založili si ruky za chrbát a rýchlo sa uklonili.

„Počula som vás cez steny robiť hurhaj ako zvieratá. Ako ti máme nájsť nápadníka, keď odmietaš upustiť od takéhoto správania?“

„Ospravedlňujem sa, matka,“ zamrmlala som kajúcne.

Odvážila som sa vrhnúť na ňu pohľad. Stála tam s tým svojím rozhorčeným výrazom, ktorý sa jej usadil na tvári vždy, keď sa so mnou rozprávala.

„Copelandovci zasnúbili dcéru minulý týždeň a Devauxovci o tom takisto práve rokujú. No ty sa stále správaš ako dieťa.“

Prehltla som, ale Delia Grace nepatrila medzi ľudí, ktorí ostanú ticho. „Nemyslíte, že je trochu predčasné hľadať Hollis partnera? Pokojne to môže byť ona, kto získa kráľovo srdce.“

Matka sa zo všetkých síl snažila potlačiť povýšenecký úsmev. „Všetci vieme, že kráľova pozornosť je vrtkavá. A Hollis nemá kvality, ktoré by sa očakávali od kráľovnej, nemyslíš?“ spýtala sa s dôrazne zdvihnutým obočím, ktorým dávala najavo, že myslieť si niečo iné by bolo trúfalé. „Navyše,“ dodala, „nazdávaš sa, že práve *ty* môžeš hodnotiť niečí potenciál?“

Delia Grace s kamennou tvárou sťažka prehltla. Videla som ju nasadiť si tú masku už miliónkrát.

„Tak vidíš,“ zakončila matka. Keďže nám už jasne dala najavo, aká je z nás sklamaná, zvrtila sa na podpätku a odišla.

Vzdychla som a otočila sa k Delii Grace. „Mrzí ma to.“

„Nie je to nič, čo by som ešte nepočula,“ odvetila a konečne mi podala ten list. „A aj mňa to mrzí. Nechcela som ťa dostať do problémov.“

Rozlomila som pečať. „Netráp sa tým. Ak by to nebolo toto, bolo by to niečo iné.“ Vystrúhala výraz, ktorý vravel, že mám pravdu, a ja som sa pustila do čítania. „Ach,“ vzdychla som a dotkla som sa uvoľnených vlasov. „Asi budem potrebovať, aby si ma znova učesala.“

„Prečo?“

Usmiala som sa na ňu a zatrepotala listom, akoby to bola vlajúca vlajka. „Pretože jeho veličenstvo žiada, aby sme sa dnes zúčastnili na plavbe po rieke.“

„Koľko ľudí tam podľa teba bude?“ spýtala som sa.

„Ktovie? Kráľ má rád veľkú spoločnosť.“

Zovrela som pery. „Pravda. Rada by som ho raz mala len pre seba.“

„Vraví dievča, ktoré trvá na tom, že je to celé len hra.“

Pozrela som sa na ňu a usmiali sme sa na seba. Delia Grace vždy vyzerala, že vie viac, ako som ja bola ochotná priznať.

Zašli sme za roh a zbadali, že dvere sú už otvorené a vítajú jarné slnko. Rozbúšilo sa mi srdce, keď som na konci chodby zazrela červené rúcho lemované hermelínom, ktoré halilo chrbát štíhlej, no statnej postavy. Aj keď nestál tvárou ku mne, jeho prítomnosť sama osebe stačila, aby ma obklopilo teplé mravčenie.

Hlboko som sa uklonila. „Vaše veličenstvo.“

A sledovala som, ako sa pár nablýskaných čiernych topánok otočil ku mne.

DVA



„Lady Hollis,“ nastavil mi kráľ ruku obťažkanú prsteňmi. Prijala som ju, vstala som a zahľadela sa do nádherných medovohnedých očí. Uprená a cielená pozornosť, ktorou ma pri každom stretnutí zahrnoval, mi pripomínala pocit, keď som sa pri tanci s Deliou Grace začala točiť až príliš rýchlo: ostala som mierne rozhorúčená a vyvedená z rovnováhy.

„Vaše veličenstvo. Veľmi ma potešilo, že som dostala vaše pozvanie. Rieku Colvard milujem.“

„Spomínali ste to. Vidíte, nezabudol som,“ povedal a vzal ma za ruku. Potom stíšil hlas. „Zároveň som nezabudol, ako ste spomínali, že sú vaši rodičia v poslednom čase... *panovační*. No bolo by neslušné, keby som nepozval aj ich.“

Pozrela som zaňho a zbadala oveľa väčšiu skupinu, ako som čakala. Prítomní boli moji rodičia, niekoľko lordov z kráľovskej rady a množstvo dám, o ktorých som vedela, že netrpezlivo čakajú, až Jameson skončí so mnou, aby prišiel rad aj na ne. Všimla som si, ako na mňa povýšenecky hľadí Nora, rovnako aj Anna Sophia a Cecily, ktoré stáli hneď za ňou, pyšne presvedčené, že môj čas sa chýli ku koncu.